

[Breckmann]

nes nu desværre afløst af den samme vestlige trang til indrømmelser, der prægede de deprimerende 1970'ere. Alle vi frisindede må håbe på, at topmødet mellem USA og Sovjet ikke fører til nogen aftale, hvis den svækker Vestens evne til at forsvare sin økonomiske og politiske frihed, som uløseligt hænger sammen.

Jeg hører, at statsministeren skal besøge Moskva, og jeg håber, at han har in mente, at det russiske ord »mir« ikke betyder fred i vor betydning af ordet med en tovejsafspænding og nedrustning, men at det betyder en fredelig sameksistens, der beror på den ene parts – selvfølgelig vores – underkastelse og eftergivende handlingslammelse over for Sovjets våbenmæssige overlegenhed og deraf følgende afpresning af Vesteuropa.

Måske benytter statsministeren lejligheden til at fortælle Sjevvardnase, at hvis Kreml så gerne ønsker en løsning på Afghanistan-spørgsmålet, som han så underdrivende kalder dette forfærdelige folkemord, er den mest oplagte løsning, at de lede karle trækker alle Sovjets 150.000 tropper ud af Afghanistan og overlader landet til sig selv.

Da statsministeren i sin tale nævnte en stigende konkurrence fra Stillehavslændene, så kom jeg til at tænke på det på en måde selvmodsigende i, at den handelstrategiske virksomhed går i stik modsat retning af en udenrigspolitik, hvor man står på hovedet for at bejle til et potentielt stort handelsmarked på det kinesiske fastland, mens man kvier sig ved at anerkende det andet Kina, nemlig republikken på Taiwan, hvis frie handel med Danmark giver 50 gange så store import- og eksportresultater pr. indbygger som det mørkerøde fastland, hvor for resten 45 mill. mennesker er blevet dræbt af de politiske magthavere siden vores diplomatiske anerkendelse af deres terrorregime for 35 år siden, uden at vi mig bevidst har protesteret imod denne ca. 5 pct.s reduktion af den kinesiske befolkning.

Danmarks udenrigspolitik over for Afrika bærer stadig væk præg af en stor ulands-hjælp til de lande, som bruger pengene for det meste til militær og socialistisk undertrykkelse af deres egne sultne og analfabetiske befolkninger. Danmarks mest markante indsats på dette ulykkelige kontinent har dog været det sidste år at gå i brechen for de vestlige lande, hvis politikere gør sig skyldig

i en slags racisme ved at stille meget strengere krav om reformer til hvide end til sorte magthavere på dette kontinent.

Nu forsøger man over hele den vestlige verden at frelse Sydafrika ved at ødelægge dets økonomi. Dette eneste land i Afrika, som har givet sin befolkning en højere levestandard i dag end for 25 år siden, og det eneste, som har klaret at sikre sin sorte befolkning større politisk frihed end for bare 10 år siden, indtil presset udefra på Sydafrikas økonomi og samfundsordning desværre nu blev helt utålelig uacceptabelt for regeringen og for de sorte.

Lige siden 1968-generationen satte sit præg på Danmarks udenrigspolitik – især de venstreorienterede partiers verdenssyn – har den haft svært ved at blive taget alvorligt af omverdenen. Som sagt håber jeg på en udenrigspolitisk genopretning, om ikke i denne regering på grund af det svære ved at få et samarbejde tværs over centrum, så i hvert fald i den kommende regerings tid. For nok er man et lille land, men det er ikke ensbetydende med, at man må være for poppet og fashionabel. Island bliver på grund af sin stilfærdige, sin beskedne standhaftighed og dog pålidelighed i sikkerhedsspørgsmål nu hædret og respekteret af verdens stærkeste magter og deres ledere som sæde for et topmøde. Dog vil jeg ikke på nogen som helst måde sammenligne de to stormagter – heldigvis.

Israel, som jeg har nævnt her fra talerstolen før, er også et levende eksempel i vor verdensdel på et højt respekteret og af sine og derved også ideologisk vore modstandere et frygtet lille land. Her er nemlig også respekten omvendt proportional med størrelsen.

Må jeg tillade mig at rette en henstilling til udenrigsministeren om, at Danmark den 16. oktober i år sender en hilsen til Jerusalem, da man mindes Ben Gurions 100 års fødselsdag. Dernede har man nemlig brug for al tænkelig støtte.

Lad mig slutte med at complimentere regeringen for dens meget smukke resultater i den økonomiske genopretning, og disse resultater er trods alt mit alibi for i meget beskedent omfang at have kunnet være medvirkende til regeringens lange regeringsperiode, i håb om at den kommende lovpakke ikke vil vanskeliggøre et vælgertillidsvotum, men